

2. den, pátek 25. března

Když se v noci budím na psaní deníku, je všude kolem naprosté ticho rušené pouze pochrupováním mých společníků. Je docela frišno, teploměr ukazuje 2 °C.

Vstáváme v 6:00, ještě za tmy. Do půlhodiny máme sbaleno a pokračujeme dál prašnou cestou. Obloha bledne čím dál tím víc. Po další půlhodině cestu opouštíme, naměříme si čistý jih a jdeme *cross country*, dokud nenarazíme na paralelně jdoucí plot značící hranici národního parku. Přestože pozorně tančíme mezi kaktusy, podaří se mi jeden nakopnout. Musím zastavit a vyndat si z nohy trn. Ano, to je daň za lehké běžecké boty, ale rozhodně mě to nepřiměje k úvahám o změně. Taky dáваме pozor, abychom nešlápli na kryptobiotickou půdu, tmavé kolonie mikroorganismů, zvané též biologická půdní kůra. Je tvořena živou komunitou bakterií, mikrohub, sinic, zelených řas, mechů, lišejníků a kdovíčím ještě. Svou existencí a následným tlením vytvářejí půdu vhodnou pro další růst vegetace. Jsou velmi důležité pro místní ekosystém, a tak se jim co nejvíce vyhýbáme. Vizuálně připomínají maličkatá skalní města. Jsou ale velmi křehké, a tak může jediný lidský krok zničit něco, co vzniká stovky let. Četl jsem, že bývají 5000 až 10 000 let staré a po poškození jim trvá 20 až 250 let, než se obnoví. Pro jejich hodnotu si je z anglického názvu *crypto soil* překřtíme na *bitcoin*.

V 7:30 svítá a my se za chvíli uvelebíme na skalce s fantastickým výhledem do kraje, abychom se nasnídali. Opouštíme plot (8:20) a mezi skalkami si hledáme cestu ležící víc na západ. Plot, podél kterého jsme šli, nesměřoval oproti zápisu v mapě čistě na jih, ale stácel se lehce na východ. Footprint dokazuje, jak přišel ke své přezdívce, a identifikuje stopy, které tu a tam sledujeme. Nedávno před námi šel stejnou cestu někdo v *Al-*

trách a Merellech. Musíme najít vyschlé řečiště (*wash*), což se nám po čase podaří. Budeme ho sledovat až do *Moabu*. Tu a tam se objeví i nějaká voda. Řečiště se zužuje, až se z nás stávají kamzíci. Skáčeeme ze strany na stranu, občas traverzujeme. Některá místa jsou neprůchozí, třeba kvůli pětimetrovému schodu, který bychom jinak museli slaňovat. V takovém případě je nutné se kus vrátit, vyšplhat výš, najít si cestu přes okolní plotny a pak se zase spustit do řečiště.

Probíhá zatěžkávací zkouška přilnavosti našich podrážek k prudce se svažujícímu povrchu. Máme co porovnávat: moje *Topa* vs Footprintovy *Inov-8* vs Damajkyčovy *Altry*. Všechny si zatím vedou dobře a my zvolna nabíráme při pohybu na skalách sebevědomí.

V 10:00 si dáváme dvacetiminutovou pauzu. Pokračujeme řečištěm *Courthouse Wash* a najednou je tu tekoucí potok. Nedá se nic dělat, musíme brodit. Chvillemi jdeme potokem, chvillemi přebíháme z břehu na břeh. Hodně mi to připomíná průchod kaňonem *Gila River* v *Novém Mexiku*. Jen to není řeka, ale potok a břehy jsou zarostlé hustým křovím. Je to Sofiina volba, zda mít mokré nohy, nebo se prodírat keři. Taky musíme dávat pozor na tekutý písek, nestabilní písečné podloží, do kterého se člověk noří stejně snadno jako do bažiny. Zem se pod námi občas nepříjemně rozhoupe. Velkou službu prokazuje hůlky, kterými si lze povrch před sebou „osahat“. Postup není moc rychlý, občas se musíme kvůli neprůchodnosti křovinami vracet. Skály vedle nás se zvětšují a kaňon se rozšiřuje. Občas před námi zakličkuje zajíc. Jednou jsme vyrušili i jelínka odpočívajícího ve stínu stromů.

Přestože se do našeho potoka vlévá přítok ze *Sevenmile Canyon*, vody citelně ubývá. V poledne raději plníme vaky na špinavou vodu s tím, že si ji přefiltrujeme při obědové pauze.